

Đề bài

Dựa theo bài thơ

Đêm nay Bác không ngủ

của Minh Huệ, em
hãy viết một bài văn
ngắn bằng lời của
người chiến sĩ kể về
kỷ niệm sâu sắc một
đêm được ở bên Bác
Hồi khi đi chiến dịch.

Bài làm

Mùa thu năm 1950, Đảng và Chính phủ ta quyết định mở chiến dịch Cao – Bắc – Lạng (còn gọi là chiến dịch Biên giới) nhằm phá vỡ phòng tuyến bao vây căn cứ Việt Bắc của thực dân Pháp, mở đường liên lạc giữa nước ta với các nước xã hội chủ nghĩa anh em. Quân ta chuẩn bị lực lượng tương đối kĩ, có sự phối hợp trên các chiến trường để giành thắng lợi.

Trước khi chiến dịch mở màn, Bác đến thăm một đơn vị và nghỉ lại nơi trú quân. Đêm mưa, trời lạnh, các chiến sĩ ngủ quây quần bên Bác. Riêng Bác không ngủ. Người ngồi bên đống lửa, hai tay bó gối, đôi mắt trầm ngâm, những nếp nhăn như sâu hơn trên vầng trán rộng.

Đêm đã khuya. Cảnh vật chìm trong bóng tối. Thình thoảng văng vẳng đâu đó tiếng vỗ cánh của loài chim ăn đêm, tiếng mưa tí tách trên mái lán. Đồng đội của tôi đang ngủ say sau một ngày hành quân vất vả. Tôi trở mình, quay mặt về phía đống lửa và lặng lẽ nhìn Bác – người cha già kính yêu của quân đội và nhân dân Việt Nam. Bác khơi cho bếp lửa cháy bùng lên, hơi ấm toa khắp căn lều dã chiến. Rồi Bác đi dèm chăn cho từng chiến sĩ. Bác coi trọng giấc ngủ của bộ đội nên nhón chân nhẹ nhàng, cố gắng không gây ra tiếng động. Bác ân cần săn sóc các chiến sĩ trong đêm không khác gì bà mẹ hiền thương yêu lo lắng cho đàn con.

Tôi dõi theo từng cử chỉ của Bác mà trong lòng trào lên tình cảm yêu thương và biết ơn vô hạn. Ánh lửa bập bùng in bóng Bác cao lồng lộng trên vách nứa đơn sơ. Tình thương của Bác đã sưởi ấm trái tim chiến sĩ trước giờ ra trận. Tôi cảm thấy mình như đang được che chở trong tình thương bao la, nồng đượm ấy. Lòng tôi bồi hồi, rung rung một niềm xúc động. Tôi thì thầm hỏi nhỏ.

– Thưa Bác, sao Bác chưa ngủ ạ! Bác có lạnh lắm không?

Bác tránh không trả lời câu hỏi của tôi mà ân cần khuyên nhủ:

– Chú cứ việc ngủ ngon để lấy sức ngày mai đánh giặc!

Vâng lời Bác, tôi nhắm mắt mà lòng vẫn thấp thỏm không yên. Những chiến sĩ trẻ chúng tôi đang sức dài vai rộng, còn Bác vừa gầy vừa yếu lại vừa có tuổi; Người không chịu ngủ thì làm sao có đủ sức khỏe để chỉ đạo chiến dịch quyết liệt này?

Thời gian vẫn âm thầm trôi qua. Trời đã chuyển dần về sáng. Lần thứ ba thức dậy, tôi giật mình khi thấy Bác vẫn ngồi im như pho tượng. Đôi mắt sáng trĩu nặng suy tư, đăm đăm nhìn ngọn lửa hồng. Tôi không thể đành lòng bèn lên tiếng:

– Bác ơi! Bác chớp mắt một chút cho khỏe ạ!

Bác cất giọng trầm ấm bảo:

– Cháu đừng bận tâm. Bác không thể yên lòng mà ngủ vì Bác thương đoàn dân công đang phải ngủ ngoài rừng. Trời thì mưa lạnh thế này, tránh

sao cho khỏi ướt! Bác nóng ruột lắm, chỉ mong trời mau sáng cho anh chị em đỡ khổ.

Nghe Bác nói, tôi càng hiểu tình thương của Người sâu nặng, cao cả biết chừng nào. Bác lo cho chiến sĩ dân công cũng là lo cho chiến dịch, cho cuộc kháng chiến gian khổ mà anh dũng của toàn dân. Tình thương ấy mãi mãi bao trùm lên đất nước và dân tộc.

Tôi sung sướng và tự hào được làm người chiến sĩ chiến đấu dưới ngọn cờ vinh quang có Bác dẫn đường. Bác đã khơi dậy trong tôi tình đồng đội, tình giai cấp đẹp đẽ và cao quý. Sao đành lòng ngủ yên trong chăn ấm, bên bếp lửa hồng khi những người chung mục đích chiến đấu đang chịu bao gian khổ, tôi xin được thức luôn cùng Bác. Đường như hiểu được lòng tôi, những ngọn lửa hồng cùng nhảy múa reo vui và càng thêm rực sáng.